

MITEN VENÄJÄLLÄ VOITAIISIIN LISÄTÄ KULUTUKSEN MÄÄRÄÄ ASUKASTA KOHDEN?

Tällaisella otsikolla meidän teollisuuspääomamme satraappien äänenkannattaja „Promyshlennost i Torgovlja” julkaisi joku päivä sitten pääkirjoituksen. Lehden asettama kysymys on peruskysymys, kun on puhe Venäjän taloudellisen (ja kaikkinaisen) takapajuisuuden syistä. Se ansaitsee mitä vakavinta huomiota.

Kauppa- ja teollisuuselämämme satraapit julistavat „ensi näkemältä järjenvastaiseksi” sen tosiasian, että valuraudan, naftan ja useiden muiden tarvikkeiden tuotannon laajuuden puolesta Venäjällä on sijansa etumaisten suurvaltojen joukossa, mutta joka *asukasta kohden tulevan kulutuksen* määrässä (s.o. jokaista asukasta kohden tulevassa tärkeiden tuotteiden tuotantomäärässä) Venäjä „*sijoittuu Espanjan naapuriksi*”, joka on kaikkein takapajuisimpia maita.

Esimerkiksi vuonna 1911 kulutettiin valurautaa yhtä asukasta kohti: Amerikan Yhdysvalloissa 233 kiloa, Saksassa 136, Belgiassa 173, Englannissa 105, mutta *Venäjällä vain 25 kiloa* (= 1½ puutaa). Talonpoikain vapautuksesta kuluneen puolen vuosisadan aikana raudan kulutus on Venäjällä kasvanut viisinkertaisesti, mutta Venäjä on silti jäänyt uskomattoman, ennen näkemättömän takapajuiseksi, köyhäksi ja puolittain villiksi maaksi, joka on varustettu nykyaikaisella tuotantokalustolla neljä kertaa huonommin kuin Englanti, viisi kertaa huonommin kuin Saksa ja kymmenen kertaa huonommin kuin Amerikka.

Mistä sitten on kysymys? „Promyshlennost i Torgovlja” lehden on pakko tunnustaa, että kysymys on vain maaseudun elinehdoista. Maaseutu kuluttaa meillä kaiken kaikkiaan noin ¼ puutaa rautaa asukasta kohden, ja taas „talonpoi-

kainen maalaisväestö käsittää $\frac{5}{6}$ Venäjän koko väkiluvusta”.

„Muuan tilastotieteilijä on laskenut, että jos kiinalaiset pidentävät kansallisvaatetustaan vaikkapa vain yhden sormen leveydeltä, niin se turvaa Englannin kaikille pumpulikankaiden kutomatehtaille työtä kokonaiseksi vuodeksi”.

Sattuva ja kaunopuheinen huomautus!

Mitä sitten tarvitaan, jotta kymmenet miljoonat venäläiset talonpojat „pidentäisivät kansallisvaatetustaan” eli toisin sanoen, ilman vertauskuvia puhuen, lisäisivät kulutustaan, lakkaisivat olemasta köyhiä, alkaisivat vihdoinkin elää edes jossain määrin ihmisiksi?

Teollisuutemme satraapit vastaavat siihen pelkällä fraasilla: tarvitaan „maan yleistä kulttuurikehitystä”, teollisuuden, kaupunkien y.m. kasvua, „talonpoikain työn tuottavuuden kohoamista” y.m.s.

Tyhjää korupuhetta, surkeita verukkeita! Venäjällä on tapahtunut enemmän kuin puoli vuosisataa sellaista kehitystä, sellaista „nousua”, sitä on epäilemättä tapahtunut. *Kaikki* luokat puoltavat nyt innolla „kulttuuria”. *Jopa* mustasotnialaisetkin ja narodnikit asettuvat kapitalismin kannalle. Kysymys on jo kauan sitten ollut muusta: *minkä takia* tämä kapitalismin ja kulttuurin kehitys edistyy meillä kilpikonnan vauhtia? *minkä takia* me jäämme yhä enemmän jälkeen? *minkä takia* tämä yhä lisääntyvä jälkeenjääneisyys tekee välttämättömäksi erikoisen kiiruhtamisen ja „salakähmäiset sopimukset”?

Teollisuutemme satraapit pelkäävät vastata tähän kysymykseen, joka on täysin selvä jokaiselle tietoiselle työläiselle, pelkäävät juuri siksi, kun he ovat satraappeja. He eivät edusta vapaata ja voimakasta pääomaa, sellaista kuin on esimerkiksi Amerikan pääoma, vaan he ovat monopolistien pikkuryhmä, jota on suojaamassa valtion apu sekä tuhannet juonittelut ja sopimuksen hieronnat juuri niiden samojen mustasotnialaisten tilanherrojen kanssa, jotka keskiaikaisella maanomistuksellaan (he omistavat suunnilleen 70 miljoonaa desjatiinaa parhainta maata) ja sortonsa voimalla tuomitsevat $\frac{5}{6}$ väestöstä kurjuuteen ja koko maan pypsähdystilaan ja rappeutumaan.

„On tehtävä työtä sen hyväksi”, huudahtaa hra I. B—n tuossa satraappien julkaisussa, „että yhtä henkilöä kohti

tulevan kulutuksen määrässä päästäisiin lähemmäksi ei Espanjaa, vaan Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoja". Satraappien palkattu kirjoittelija ei halua nähdä sitä, että mustasotnialaisten tilanherrojen „mieliksi oleminen” vie *kiertämättä* „lähemmäksi Espanjaa” ja että päästäksemme lähemmäksi Amerikkaa meidän on käytävä armotonta, antaumuksellista taistelua tuota luokkaa vastaan koko linjalla.

„*Severnaja Pravda*” № 3,
elokuun 3 pnä 1913
Allekirjoitus: V. F r e i

Julkaistaan „*Severnaja Pravda*” lehden
tekstin mukaan
